

ТРИТЕ ПРАСЕНЦА

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

Живяла някога една стара свиня, която имала три прасенца. Тъй като не можела да ги изхранва, тя им казала, че е по-добре да тръгнат по широкия свят и да си търсят късмета.

Първо тръгнало най-голямото прасенце. Както си припкало по пътя, срещнало един мъж, който носел наръч слама.

— Извинете, господине — рекло то много любезно, — бихте ли ми дали тази слама, за да си построя къща?

Мъжът като видял какви добри обноски има прасенцето, му дал сламата. Малкото прасенце се заловило за работа и си построило красива къща.

Щом я завършило обаче, случило се така, че оттам минал един вълк. Видял той къщичката и по миризмата разбрал, че вътре има прасе.

Похлопал той на вратата и рекъл:

— Прасенце, прасенце! Пусни ме да вляза! Пусни ме да вляза!

Прасенцето видяло големите лапи на вълка през ключалката и извикало:

— Не! Не! Не!

Оголил вълкът зъби и изръмжал:

— Тогава ще изпухтя и ще духна и ще отнеса къщичката ти.

И така изпухтял той и духнал, че от къщичката не останал и помен, изял прасенцето, а после продължил по пътя си.

Когато второто прасенце тръгнало да си дири късмета, то срещнало един човек, който носел наръч клонки и понеже било много учтиво, то попитало:

— Извинете, господине, бихте ли ми дали тези клонки, за да си построя къщичка?

И човекът като видял какви добри обноси има прасенцето, дал му клонките. Заловило се прасенцето за работа и скоро си построило красива къщичка.

Случило се така обаче, че когато къщичката била готова, по тези места дошъл вълкът. Видял къщичката и подушил, че вътре има прасе.

Потропал на вратата и рекъл:

— Прасенце! Прасенце! Пусни ме да вляза! Пусни ме да вляза!

Но прасенцето надзърнало през ключалката, видяло големите уши на вълка и извикало:

— Не! Не! Не! За нищо на света! Озъбил се тогава вълкът и изревал:

— Тогава ще изпуктя и ще духна и ще отнеса къщичката ти.

И така изпуктял той и духнал, че клонките се разхвърчали. Изял малкото прасенце, а после продължил по пътя си.

Най-накрая тръгнало по света и третото прасенце. Срегнало един човек, който носел тухли и тъй като било много възпитано прасенце, то помолило:

— Уважаеми господине, бихте ли ми дали тези тухли, за да си построя къщичка?

А мъжът като видял колко е учтиво прасенцето, дал му тухлите. Захванало се прасенцето за работа и си построило красива къща.

И отново се случило така, че тъкмо завършило къщата и по тези места се появил вълкът. Видял той къщичката и усетил миризмата на прасе.

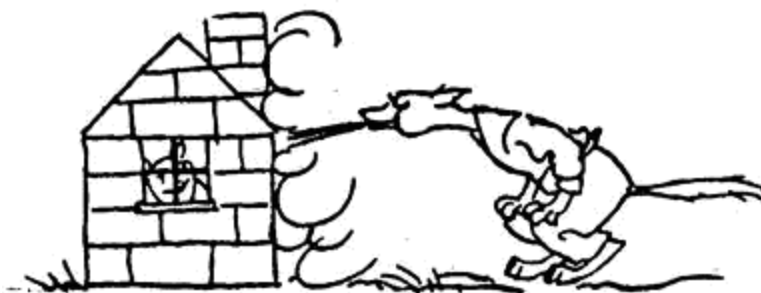
Почукал на вратата и изръмжал:

— Прасенце! Прасенце! Пусни ме да вляза! Пусни ме да вляза!

Но прасенцето надзърнало през ключалката, видяло големите уши на вълка и викнало:

— Не! Не! Не! За нищо на света!

— Тогава ще изпуктя и ще духна и ще отнеса къщичката ти —
рекъл вълкът и показал остриите си зъби.

И така той изпуктял и духнал. После духнал и изпуктял. Пухтял, пухтял и духал, духал, но не могъл да събори къщичката. Накрая така се изморил, че повече нямал сили нито да пухти, нито да духа. Помислил малко и рекъл кротко:

— Виж какво, прасенце, зная едно чудесно място, където има цяла нива с вкусна ряпа.

— Така ли? — изненадало се прасенцето. — Ами къде е това?

— Ще ти покажа — рекъл вълкът с благ глас. — Ако утре сутринта точно в шест часа си готово, аз ще дойда да те взема, а после заедно ще отидем на нивата на фермера Смит и ще си вземем ряпа за вечеря.

— Много ти благодаря — отвърнало прасенцето. — Точно в шест часа ще бъда готово.

Но трябва да знаете, че прасенцето изобщо не можело да бъде измамено така лесно. Станало то още в пет часа, притичало до нивата на фермера Смит, извадило си ряпа и когато вълкът похлопал на вратата, то вече закусвало с ряпата.

— Прасенце! Прасенце! Готово ли си? — извикал вълкът.

— Готово ли? — обадило се прасенцето. — Ах ти, мързелан такъв! Аз вече бях на нивата, върнах се и закусвам сладко с цяла кошница ряпа.

Като чул това, вълкът побеснял от яд, но тъй като бил решен да изяде прасенцето, заговорил така, сякаш нищо особено не се било случило:

— Радвам се, че ти харесва ряпата, но зная нещо по-вкусно от нея.

— Така ли? — любопитствало прасенцето. — И какво е то?

— Едно чудесно ябълково дърво в овощната градина, което ражда най-сочните и най-сладки ябълки. Така че ако утре сутринта в пет часа си готово, аз ще дойда да те взема и заедно можем да си наберем ябълки.

— Много ти благодаря — зарадвало се прасенцето. — Точно в пет часа ще съм готово.

На другата сутрин то станало рано-рано и се разбързало. Когато тръгнало за ябълки, още нямало четири часа. Но след като веднъж бил измамен, вълкът нямал желание това да му се случи отново. Ето защо той също тръгнал в четири часа и тъкмо прасенцето било напълнило кошницата си с ябълки до половината, когато видяло вълкът да се задава по пътя и да се облизва.

— Привет! — извикал вълкът радостно. — Ти вече си тук! Ама ти наистина си много ранобудно! Е, как са ябълките, харесват ли ти?

— Чудесни са — отвърнало прасенцето, — ще ти хвърля една, за да опиташ.

И то я хвърлило толкова надалеч, че когато вълкът отишъл да я вземе, прасенцето грабнало кошницата и хукнало към къщи.

Вълкът, естествено, страшно се ядосал, но на другия ден отишъл при къщичката на прасенцето и се обадил с меден гласец:

— Прасенце! Прасенце! Толкова си умно, искам да ти направя подарък. Ако днес следобед дойдеш на панаира, ще ти подаря нещо.

— Много благодаря — рекло прасенцето, — кога тръгваме?

— Точно в три часа — отвърнал вълкът, — така че дотогава гледай непременно да се приготвиш.

— Още преди три ще бъда готово — изкискало се прасенцето.

Речено-сторено. Тръгнало рано сутринта то и отишло на панаира. Полюляло се на люлка, забавлявало се до насита, купило си гюм за масло като подарък от панаира и припнало към дома далеч преди три часа. Но тъкмо преваляло баира и що да види! Вълкът се изкачвал нагоре целият запъхтян и почервенял от яд.

Нямало къде другаде да се скрие прасенцето, освен в гюма за масло, затова бързо се мушнало вътре и понечило да затвори капака. В този миг обаче гюмът се затъркалял надолу по хълма със страшен шум:

— Бум! Тряс! Прас!

Прасенцето вътре, разбира се, започнало да квичи, и когато вълкът чул шума, видял гюмът да се търкаля към него:

— Бум! Тряс! Прас!

Той така се изплашил, че загубил и ума и дума, подвил опашка и хукнал да бяга. Но той все още не се бил отказал да изяде прасенцето за вечеря, затова отишъл на другия ден пред къщичката и му казал как съжалява, че не могъл да изпълни обещанието си да отидат на панаира, но причината за това било нещо ужасно, страховито, отвратително, което го нападнало, вдигайки шум до небесата.

— Боже Господи! — извикало прасенцето. — Това трябва да съм било аз. Когато те видях да се задаваш, скрих се в гюма за масло, а пък той започна да се търкаля! Много съжалявам, че така съм те изплашило!

Като чул това вълкът, пред очите му причерняло. Завил от мъка и се заканил, че ще влезе през комина и ще изяде прасенцето за вечеря. Но докато се изкачвал по покрива, прасенцето наклало буен огън и сложило на огнището един огромен казан, пълен с вода. Водата завряла и точно когато вълкът започнал да се спуска през комина, прасенцето вдигнало капака и — цамбур! — бухнал се той във врялата вода.

Прасенцето захлупило казана отново, сварило вълка и го изяло за вечеря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.